

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quæ conditiones requirantur ex parte eius, cui suffragium applicatur, ut illi
prosit. §. 3

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

cessio fieri potest, cum ipse supremus Dominus sit nemini subiectus. Secundò, Ecclesia excitat nos, ut nixi Christi, & Sactorum satisfactionibus postulemus à Deo, ut defunctis remissionem penarum concedat, ut cõstat ex illis orationibus ab Ecclesia institutis, *Fidelium Deus. Animabus famulorũ*, &c. Neque satisfactio, si dicas, Ecclesiam excitare nos ad prædictam postulationem, quia ea postulatio satisfactoria est. Nam, si ob solam satisfactionem, quæ in ea oratione imbitur, vellet Ecclesia nos pro defunctis orare, efficacitatis eam satisfactionem obtinere applicata satisfactione orationis, quã vnusquisque pro se ipso faceret, quæ fructu impetrationis non defraudaretur, sicuti defraudatur oratio pro defunctis. Ergo ad orandum pro defunctis nunquam Ecclesia apertè excitaret quod est absurdum. Tertio, communis est Ecclesie sensus, orationes publicas Ecclesie pro defunctis exhibitas, etiam à malo ministro, effectũ habere. At nequeũt habere effectũ satisfactionis, cum Ecclesia secundum se non satisfaciatur: quatenus verò per iniquum ministrum operatur, minus satisfacere potest. Superest ergo, ut solam effectũ impetrationis habeant, atque ad eò obtineant penam debitam liberalem remissionem. Quarto, Beati pro animabus Purgatorij intercedunt, ut constat ex illa Ecclesie oratione: *Omnipotens sempiterna Deus qui viuorũ dominaris*, &c. at eorũ orationes satisfactorie non sunt: ergo solũ sunt impetratorie: ergo impetrant penam remissionem. Quod si dicas, non impetrare immediatam remissionem, sed impetrare, ut viuentes satisfaciatur, vel Pontifex indulgentias applicet, quæ satisfactio, ne, vel indulgentiarum concessione postea remissio obtineatur; oblat, quia eam satisfactionem, & applicationem petere debent: non remissionem, pro nobiscum potius debent rogare, ut ad satisfaciendum pro defunctis excitaremur, quam rogare, ut defunctis penam debitam remitterentur, cum id sit impossibile, scilicet viuentium satisfactionem, vel indulgentiarum applicationem: & his positis infallibilis sit ea remissio. Verũ, si secundò respondeas, Sanctos orando pro defunctis applicare simul aliquam satisfactionem superabundantem ex suis operibus in hac vita gestis, & in thesauro Ecclesie repositam, oblat: quia distributio thesauri Ecclesie soli Petro, eiusq; successoribus cõcella est: neque verisimile apparet, Christum Dominum eam potestatem alicui Sancto concessisse. Præterea ipsa Ecclesia eam remissionem expostulat: cum tamen illi datum non sit thesaurum Ecclesie dispensare. Quarto, hanc penarum remissionem petimus, tum per infinitam Dei misericordiam, tum per merita Christi Domini, quæ indicant, nos gratuitam remissionem postulare: nam facta condigna solutione penarum, remissio non est opus misericordie, sed iustitiæ: neque ad eam faciendum necessarium esset Christi merita ante oculos æterni Patris proponere. Quintò, quia communiter Doctores distinguunt quatuor genera suffragiorum, iuxta textum in *cap. Anima. 13. quest. 2. ubi: Anima defunctorum quatuor modis soluitur, aut oblationibus Sacerdotum, aut precibus Sanctorũ, aut charorum elemosynis, aut ieiunio cognatorum: oblationes autem Sacerdotũ effectum habent ex opere operato: ieiunio, & elemosynis effectus satisfactionis concedendus est; Sanctorũ precibus impetratio. Si enim hunc effectũ non haberent, ut quid ab aliis operibus satisfactionis distinguuntur? Sextò, prædictis defunctis impetrant Sancti speciale gaudium, & consolationem in pœnis sustinendis: ergo etiam impetrare possunt illarum penarum liberalem diminutionem. Septimò, in concedenda hac impetratione liberalis remissionis nullum sequitur inconueniens: nam esto orationes Sanctorum feruentissimæ sint, non inde fit, Purgatorium euacuari, sicuti neque omnes peccatores eouertit: cum enim non habeant effectum infallibilem, sed solum quantum Deo visum fuerit, Deus concessione effectum legibus diuinæ iustitiæ simul cum misericordia temperat. Et licet extra hanc vitam non videatur esse locus gratiæ, sed rigide vindicatur iustitiæ, hoc intelligendum est, quatenus nullus iam pro se satisfacere, aut impetrare aliquam remissionem potest: sed verò per amicos.*

11. Nihilominus: et si prædicta sententia sit satis probabilis, probabilior existimo, negantem concedi animabus Purgatorij aliquam penam debitam liberalem remissionem; sed remissionem penarum non aliter fieri, quam solutione condigna exhibita. Sic docuit Suarez. *lib. 48. sect. 5. n. 5. Ducor: quia diuinam prouidentiam maxime decet modum remittendi penas pro peccatis debitas firmum, & stabilem esse: si ob intercessionem Sanctorum non semper; sed aliquando sit remissio harum penarum nulla solutione facta non est firmus, & stabilis modus de illarum remissione, quandoquidem pro beneplacito diuinæ voluntatis variatur. Et confirmo. Vel Deus statuit, nunquam hanc remissionem concedere, nisi condigna solutione exhibita per satisfactionem rei, vel satisfactionem aliorum, vel statuit aliquando gratis concedere hanc remissionem ob Sanctorum intercessionem. Si hoc secundum dicas, vti opposita sententia affirmat, concedere necessariò debes, tibi impetrare posse hanc gratuitam remissionem pro pœnis debitis: siquidem oratio pro te facta efficacior de se est ad impetrandum, quam ad impetrandum pro alio. Deinde debes concedere non solum ob Sanctorum intercessionem: sed etiam*

ob peccatorum, & iniquorum orationes concedi aliquando hanc penarum remissionem: nam, cum sit gratuita, & non fundata in condignitate operis, sed in Dei liberalitate, & misericordia, nullum est inconueniens, quòd ob intercessionem peccatoris fiat. Ne igitur hæc admittamus, asserendum est, nunquam Deum remittere penas pro peccatis debitas, nisi posita earum condigna solutione per satisfactionem, vel satisfactionem, præcipue cum in hac remissione respiciatur, tum vindicatur iustitiæ, exigendo solutionem condignam, tum misericordia, acceptando solutionem, quam secluso suo verbo acceptare non tenebatur.

11. Argumenta verò opposita sententiæ non adstant. Ad primum respondeo, petitionem gratuitæ remissionis obitare legi à Deo statutæ, in qua cum nobis non consistit, de reuocandis aliquoties dispensare, temere fieri. Ad secundum, & tertium dico, Ecclesiam, & Sanctos remissionem penarum petere secundum leges diuinæ iustitiæ. Si autem secundum leges diuinæ iustitiæ nulla est facienda remissio, nisi solutione facta, tacite eam solutionem expostulant. Directè autem remissionem petunt, & non solutionem: tum, ut intelligatur, eam orationem in defunctorum fauorem integrè fieri: tum præcipue, quia ea remissio multis modis fieri potest, nempe satisfactio breuiori, licet intensiori; satisfactio viuorum, satisfactio, indulgentiarum applicatione, ideòque expediebat, ne Sancti, & Ecclesia modum solutionis directè pererent; sed diuinæ prouidentie remitterent eligendum, ut ad quem maluerit, excitaret; ipsi verò contenti essent remissionis postulatione. Quæ ratione sæpe pro aliis viuentibus oramus, ut Deus eorum peccata remittat; tamen si modus remissionis Deo reseruatus sit, & necessariò præstandus secundum legem diuinæ iustitiæ, & misericordie statutam. Præterea, cum sub opinione positum sit, an exhibita satisfactio condigna teneatur Deus penas defunctorum, in quorum fauorem facta est, remittere; optimè Ecclesia directè hanc remissionem postulare potest. Modus autem, quo Beati remissionem petunt, nobis ignotus est. Ad quartum: Optimè possumus per diuinam misericordiam petere hanc remissionem; non, quia nulla condigna solutione faciendæ sit; sed, quia est opus diuinæ misericordie, ut ea solutio fiat, & acceptetur: & ob eandem causam petimus fieri per merita Christi, & Sanctorum: quia ob illorum merita competens solutio impetranda est. Quintum argumentum refert modos, quibus animæ soluantur: refert autem orationem distinctè ab aliis, non, quia orationi sola impetratio gratuitæ remissionis concedenda sit; sed, quia sub oratione omnia opera religionis comprehenduntur, sicuti sub elemosyna omnia opera misericordie, & sub ieiunio omnes corporis afflictiones, & castigationes. Ad sextum concedo, gaudium, & consolationem obtineri à Sanctis posse: quia non est materia iustitiæ, sed liberalitatis. Sectus est de remissione penarum: quæ per iustitiam vindicatur taxata est, quamque non expedit remitti, nisi iustitiæ vindicatur: fiat satisfactio. Ad septimum constat ex probatione nostræ sententiæ: ubi inconuenientia opposita sententiæ intulimus.

§. III.

Quæ conditiones requirantur ex parte eius, cui suffragium applicatur, ut illi proficit.

1. Debet suffragio indigere.
2. Debet esse in gratia, ut suffragium satisfactionis illi applicetur: sed suffragium impetrationis.
3. Remissum peccatum debet esse, pro quo suffragium satisfactionis offertur.
4. Catechumeno applicare nostras satisfactiones possumus.
5. Tametsi potens sit ad satisfaciendum, possumus pro illo satisfacere.
6. Neque indiget speciali, & expressa acceptatione, sed sufficit virtualis, ut ei proficit aliena satisfactio.
7. Prædesti nostra satisfactio animabus Purgatorij: esto, aut viuere, non habuissent specialem in defunctos deuotionem.

1. Prima conditio est, ut suffragio indigeat: hæc enim ratione Beatis nostra suffragia non profunt: quia illis non indigent, neque ad penarum remissionem, neque ad alicuius boni impetrationem. Præter beatos autem nullus est alius, cui hæc conditio absolute deficiat: nam, quantumcumque iustus sit, augeri in iustitia potest, ac proinde suffragiis nostris per modum impetrationis, & meriti de congruo, inuari, tum ad augendam iustitiam, tum ad alia bona impetranda. Suffragio verò satisfactionis plures sancti non indigent, utpote quibus omnis peccata simul cum culpa remissa est. His ergo applicata nostra satisfactio effectum non habet: ne autem omnino pereat, thesauro Ecclesie reponitur. Affirmare autem, manere in acceptatione diuina, ut illi applicetur, si forte indigeant, est prorsus sine fundamento, & contra debiti ordinem. Non enim decet parare penam remissionem,

Ferd. de Castro. Sum. Mor. Pars I. V.

R. ans

antequam pena contrahatur, præterquam quòd aliquis est
 ter occasio committendi culpas; quibus sublatis, nulla restat
 obligatio satisfaciendi. Sic Suar. *disp. 48. section. 7. n. 5.* Valent.
1. 4. disp. 7. quæst. 20. punct. 5. in princ. Bonac. *disp. 6. q. 2. p. 3. in
 princ.*

2. Secunda: debet esse in gratia, pro quo suffragium
 satisfactionis offertur. Qui enim in peccato mortali existit,
 indignus est penæ alicuius remissione, utpote qui dignus est
 qualibet penæ æterna. Deinde hæc satisfactionum communi-
 catio nititur charitati, & diuinæ promissioni, quæ solum in
 fauorem amicorum censetur facta. Præterquam quòd nostra
 opera, etiam si excellentissima, sint condignitatem non ha-
 beant, ut pro peccatore satisfaciatur, bene tamen pro iusto.
 Suar. *disp. 48. sect. 7. n. 3.* Bonac. *disp. 6. q. 2. de suffragio. pun. 3.
 num. 5.*

Prædicta satisfactio, ut superius diximus, in thesauro Ec-
 clesiæ reponitur, vel, ut aliis placet, ipsi satisfaciendi, si indiget,
 applicatur: nunquam tamen censenda est referuari in accep-
 tatione diuina, ut applicetur peccatori, cum à peccato resur-
 get: quia huius retentionis nullum adest fundamentum, ne-
 que peccator ea gratia dignus existit, ut bene aduertit Suar. *d.
 sect. 7. n. 4.*

Notanter dixi *suffragium satisfactionis*: nam suffragium im-
 petrationis optime potest, & maxime decet peccatoribus ap-
 plicari, ut à peccato media penitentia resurgant.

3. Tertia: remissum esse debet peccatum, pro cuius penæ
 remissione suffragium satisfactionis offertur. Rationi enim
 dissonum est penæ remissionem obtinere perseverante culpa,
 quæ penæ dignum faciat. Neque vllus iustus potest alteri
 remissionem culpæ venialis immediate obtinere, sed solum
 mereri auxilium, quo se ad culpæ remissionem disponat, sicuti
 notauit Suar. *d. 4. sect. 7. in princip.* Hæc conditio inter fideles
 videntur sæpe deficere: quippe esto, sint in gratia constituti,
 nullumque reatum penæ pro peccatis mortalibus debitum
 habeant; attamen sæpe pluribus venialibus afficiuntur, quo-
 rum reatus solui non potest, nisi culpis prius remissis. Sed in
 animabus purgatorij hæc conditio semper obseruatur: quia
 nullo peccato, etiam veniali, afficiuntur. Nam, etsi aliquibus
 affecti decesserint, in puncto decessionis eorum illis remissio
 conceditur, ideoque suffragio satisfactionis semper capaces
 existunt.

4. Præter prædictas condiciones, nulla alia requiritur:
 nam character baptismalis, quem aliqui postulant, neque ad
 suffragium orationis, ut est euident, neque ad suffragium
 satisfactionis potest esse necessarius. Si enim catechumenus
 applicare valet suam satisfactionem baptizato iusto, cur
 non iustus baptizatus catechumeno? Certè cum hæc applica-
 tio sit quadam propriæ satisfactionis donatio, & catechu-
 menus, siue viuus, siue defunctus in charitate baptizato vni-
 us sit, capax existit illius satisfactionis, qua indiget recipien-
 da. Neque obstat, quòd sacrificij fructus catechumeno non
 applicetur, quia, cum sit beneficium, quòd Christus Dominus
 suæ Ecclesiæ reliquit illi, qui sunt extra Ecclesiam eo frui non
 possunt. Neque item obstat, quòd Ecclesia regulariter non
 fundat orationes pro Catechumenis, uti decidit in Conci-
 lio Bracharenfi 1. canon. 15. ibi: *Placuit, ut Catechumenis sine
 redemptione Baptismi defunctis, neque oblationis sanctæ com-
 memoratio, neque psallendi impendatur officium.* quia id præ-
 stat, ut significet, esse vnum corpus constans ex membris per
 Sacramentum Baptismi inter se vnitis. Quo non obstante, ali-
 quando pro catechumenis, & iis, qui sunt extra Ecclesiam,
 orat, ut in feria sexta Parasceue.

5. Secundò, non requiritur, ut is, pro quo suffragium satisfac-
 tionis offertur, impotens sit ad satisfaciendum, (tamen si aliqui
 eam conditionem exigant:) quia hæc applicatio satisfactio-
 nis est quædam gratuita donatio, quæ solum exigit volunta-
 tem donantis, & capacitatem in eo, cui facienda est; aliàs si
 hæc impotentia necessaria foret, vix vlli viuenti applicare sa-
 tisfactionem posses, cum rarus sit, qui actibus, saltem internis,
 theologarum, atque moralium virtutum non possit, si velit, sa-
 tisfacere. Item, eadem ratione neque animabus Purgatorij
 posses satisfactionem applicare: nam esto, satisfacere non pos-
 sunt, possunt satisfati, & per satisfactionem debitum compen-
 sare.

6. Tertio, neque opus est specialis acceptatio illius, pro quo
 sacrificium offertur, quia eo ignorantante applicari potest, aliàs
 incertum esset nostras satisfactiones defunctis prodesse: si quidem
 incertum est an illas cognoscant, siue viribus naturæ, siue
 per reuelationem, siue per manifestationem Angeli custo-
 dis. Solum enim requiritur non repugnantia, seu habitualis
 voluntas, qua gratum quis habet, quidquid in propriam vtili-
 tatem sibi factum fuerit.

7. Quarto, necessarium non est, ut suffragium animabus
 Purgatorij proficiat, quòd ipse specialem deuotionem, dum vi-
 uerent, circa defunctos habuerint, specialiaque beneficia il-
 lis impenderint, uti requisit Caieran. *tom. 1. opus. tractat. 16.
 quæst. 5. cui fauet textus in cap. Non estimamus. 17. quæst. 2.*
 Quia satis decedendo in gratia prædicta suffragia meruerint,

vti probat Valent. *disp. 11. quæst. 1. circa finem* Suarez *disp. 48
 sect. 6. n. 6.*

§. IV.

Expenduntur condiciones requisitæ in offerente
 suffragium, ut vtile sit.

1. Debet suffragium ex intentione formali, vel virtuali, fauen-
 di alius fieri.
2. Opus, quo suffragium intendit, debet esse honestum.
3. Suffragium satisfactionis ab homine existente in gratia proce-
 dere debet, sicuti impetrationis.
4. Qualiter suffragium orationum impensum à ministro Ecclē-
 siæ differat ab eo, quod impenditur à persona privata.
5. Quando censetur nomine Ecclesiæ orationes fundere.
6. Suffragium satisfactionis ab homine viatore præstandum
 est.
7. Plures censent, executionem legati in testamento relictæ pa-
 nam defuncto remittere.
8. Verius est oppositum.
9. Executione restitutionis in testamento mandate, non alio
 modo, quam executione legati liberatur defunctus à Pur-
 gatorio.

1. Quatuor condiciones enumerari possunt ex parte suf-
 fragantis, ut suffragium aliis vtile sit. Prima, ut inten-
 tionem habeat formalem, vel virtualem pro aliis suffragium
 offerendi. Sic D. Thom. in 4. *dist. 45. quæst. 2. art. 4. qq. 1.* Palu-
 dan. *quæst. 2. art. 2.* Suar. aliis relatis *disp. 48. sect. 8. nu. 22.* Em-
 manuel Sà verbo *Indulgentia, in addit. in fine.* Bonac. *disp. 6. q.
 1. de suffrag. part. 2.* Nam seclusa hæc intentio opus tuum est,
 ac proinde ut alteri proprium fiat, donatio interuenire debet,
 quæ fieri non potest absque voluntate. Illa verò posita, si suf-
 fragium satisfactionis multis aqua intentione applicas, omnibus
 prodest, minus singulis, quam si pro singulis offeres:
 quia finitum inter plures diuinum minus singulis competit.
 Si autem vni tantum suffragium satisfactionis offeras, illi
 tantum proderit, si capax existit, sin minus thesauro Ecclesiæ
 reponitur. Quòd si de suffragio impetrationis directè loqua-
 mur eandem intentionem habere debes impetrandi postula-
 tum iis, in quorum fauorem preces fundis: illæ autem preces
 pro pluribus oblate, nisi pro singulis distinctè fiant, ex se non
 sunt ita impetratorie, sicuti cum pro singulis offeruntur, tamen
 etsi ex benignitate Dei, in qua præcipue impetratio fundatur,
 sæpe pro omnibus aquè proficiat, ac si pro singulis essent obla-
 tæ: in quo suffragium impetrationis maxime à suffragio sa-
 tisfactionis differt. Notanter dixi, *impetrationis directæ*: nam
 indirectæ impetratio, quæ consistit in executione boni ope-
 ris, ratione cuius Deus mouet amicos, & cognatis operan-
 tis benefacere, tamen ipse operans recordatus illorum non
 fuerit, neque pro ipsiis aliquid postulauerit, specialem inten-
 tionem non requirit.

2. Secunda conditio est, ut opus, quò alteri suffragari vel-
 lis, bonum sit, & honestum, aliàs si Deo displicet, nec sa-
 tisfactorium esse potest, nec impetratorium, uti ex omnium
 sententia tradit Suarez *d. 48. disputat. 48. section. 2. numer. 10.*
 Solum aduerto, esse aliqua opera, quæ fieri possunt medio
 interuencio, tanquam instrumentum, ut elemosyna concessa
 per famulum: hæc enim ex iniquitate instrumenti non vi-
 tiantur; sed eorum honestas, & valor ex voluntate domini
 imperantis elemosynam fieri desumendus est: quia imper-
 ans verè, & propriè elemosynam tribuit illi, quæ est causa
 principalis.

3. Tertia, ut suffragium satisfactionis ab homine grato
 procedat: opera enim in peccato existentis nec meritum, nec
 satisfactionem habent, nec digna sunt, ut à Deo in remissio-
 nem penæ, siue alienæ, siue propriæ acceptentur. Suffragium
 verò impetrationis, licet ex se parum efficax in peccatore esse
 potest: sæpe enim Deus ob bona opera peccatoris, & ipsi,
 & aliis plura beneficia impendit; quia hæc impetratio, quæ
 solum de congruo est, non dignitati operis, sed benignitati
 Dei nititur.

4. Hinc oritur difficultas, qualiter suffragium orationum,
 quæ in persona Ecclesiæ ab iniquo ministro offertur, differat
 à prædicto? Et quidem si de suffragio satisfactionis loquamur,
 nulla est differentia, quippe nulla satisfactio in illis orationibus
 reperitur: quia, cum illæ orationes non sint penales, & afflicti-
 uæ, Ecclesiæ, quatenus talis est satisfactorie esse non possunt. At
 bene esse possunt impetratorie: quia ad impetrationem nihil
 aliud exigitur, quam significatio voluntatis, & desiderij: quod
 optime fieri potest, tamen si per quem significatur, iniquus
 sit: differat tamen hæc impetratio ab ea, quam iniquus mini-
 ster, ut privata persona præstat: quia nititur operi non solum
 bono, & honesto: sed factò ab Ecclesiâ, quæ Deo maxime pla-
 cet, & grata est: cuius placito non obest ministri iniquitas: at
 impetratio, quæ fit ab iniquo ministro, ut à singulari persona, hæc